

Ταῦτα καὶ ἄλλα ἔτι μαρτυρεῖ ἡ Ῥουμανίς πριγκήπισσα περὶ τε τῆς διοικήσεως καὶ περὶ τοῦ χαρακτῆρος τῶν πάλαι ποτὲ διοικητῶν τῆς Δακίας Φαναριωτῶν καὶ ἀξιόπιστος βεβαίως ἡ μαρτυρία, διότι οὔτε Φαναριώτης ἀλλ' οὔτε Ἕλλην εἶναι ὁ μαρτυρῶν. Κατὰ τὴν Κυρίαν Δώραν Ἰσριάδα πρῶτοι οἱ Ἕλληνες ἡγεμόνες συνέστησαν ἐν Δακίᾳ σχολεῖα, τυπογραφίας, ἐθνικὰ θέατρα, ἐμπορικὰς σχέσεις καὶ τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς ἐνίσχυσαν, καὶ τὴν δουλείαν κατήργησαν καὶ τὴν διοίκησιν διοργάνωσαν καὶ νόμους ἐθέσπισαν, νόμους καὶ σήμερον ἔτι ἰσχύοντας. Τοὺς τοιαῦτα πράττοντας ἡγεμόνας ἡ ἱστορία κατατάττει μετὰ τῶν εὐεργετῶν τῶν ἐθνῶν ἀγνώμονας δὲ καλεῖ τοὺς λαοὺς τοὺς παραγνωρίζοντας τὰ τοιαῦτα εὐεργετήματα.

Ἐρ Κατρώ, τῇ 20 Ἀπριλίου 1863.

N. Δ.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΕΡΙ ΤΕΡΑΤΟΣ ΓΑΛΗΣ.

Artificiosa est natura, ὡς εἶπεν ὁ Λατίνος, ἥτις ἀπολείπουσα οὐχὶ σπανίως τὴν ὁδὸν, ἣν πρὸ χιλιᾶδων ἐτῶν ἐχάραξε καὶ ὑπέδειξεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἀκολουθεῖ ἰδίᾳ ὅλως ἰδιόρρυθμον καὶ ἀκνόνιστον, οἷον ἐμπαίζουσα τοῖς ἀνθρώποις καὶ ὑποδεικνύουσα τό τε ἀσθενὲς τοῦ πνεύματος αὐτῶν καὶ καθόλου τῶν γνώσεων τῆς ὁσημέραι ἀνκτυσσομένης ἐπιστήμης. Ἐκ τούτου δὲ βλέπομεν θαυμάζοντας τὰ παντοῖα καὶ ποικίλα τέρατα λεγόμενα παρ' ἅπασι τοῖς ζώοις λογικοῖς τε καὶ ἀλόγοις, ἅτινα οὐκ ἀπεικότως ἴσως ἀν λέγοντο τῆς φύσεως παιγνιώδεις ἐφευρέσεις. Τοιούτον τέρας νεογνὸν γαλῆς ἀπαντήσαντες κατ' αὐτὰς ἐν τῇ κωμοπόλει ἡμῶν Βυτίνῃ ἐξητάσαμεν ὡς οἷόν τε ἀκριδέστερον αὐτὸ ἐτέχθη δὲ νεκρὸν. Νομίζοντας δὲ ὅτι συντελοῦμεν κατὰ τι εἰς τὴν ἐπιστήμην τὸ καθ' ἡμᾶς, πέμπομεν ὑμῖν ἔχθρῳ ὥδε πως ἔχουσιν.

Ἐξωτερικὴ τοῦ τέρατος ἐποψίς.

Ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ εἶναι φυσικωτάτη, φέρουσα τοὺς δύο ὀφθαλμοὺς, τὰ δύο ὦτα καὶ τὰ λοιπὰ τῆς μέρῃ ἐπίσης δὲ ὑπάρχουσιν ἐν τάξει οἱ δύο ἐμπρόσθιοι πόδες, καὶ μέχρι μὲν τοῦ ὀφθαλμοῦ οὐδὲν ὑπερφυσικὸν καὶ βεβιασμένον ὑπάρχει, μόνον δ' ἐπὶ τῆς ῥάχως φαίνεται ποῦς, ὅς ἀπὸ τοῦ μεγέθους καὶ τῶν δέκα δακτύλων, οὗς φέρει, μαρτυρεῖ προδήλως ὅτι εἶναι συνηνωμένοι οἱ δύο ἐμπρόσθιοι πόδες ἐτέρου

σώματος, ὅπερ ἐναργῶς κεχώριται ἀπὸ τοῦ διαφράγματος πρὸς τὰ κάτω, φέρον ἓνα κοινὸν ὀμφαλικὸν λῶρον. Ἐνταῦθα διακρίνονται δύο σώματα, ὧν ἐκάτερον φέρει τοὺς δύο ὀπισθίους πόδας, τὰς κέρκους, ἔδρας καὶ αὐτὰ θήλεος.

Ἀνατομικὴ.

Ἀναταμώντες τὸ νεογνὸν τῆς γαλῆς τοῦτο, εἶδομεν τὴν μὲν κεφαλὴν πλήρη ἐγκεφάλου, τὴν δὲ καρδίαν μίαν, καλῶς ἀνεπτυγμένην, τοὺς πνεύμονας λίαν ἀτελεῖς καὶ μόλις διακρινομένους, ἐπ' ἀμφοτέρων δὲ τῶν κοιλιῶν ἦπαρ ἱκανὸν, καὶ τέσσαρας νεφροὺς, διπλοῦν πεπτικὸν σωλῆνα ἦν δὲ τὸ μονοσύνθετον τοῦτο γελίδιον θήλεος γένους, καὶ χρώματος λευκοφαίου, ταριχευθὲν δὲ ἐν τάξει ἐναπετέθη εἰς τὸ ἡμέτερον Φαρμακεῖον, τηροῦν ἀκμάζουσαν τὴν φυσικὴν αὐτοῦ θέσιν.

Ἐρ Βυτίνῃ τῇ 15 Ἀπριλίου 1863.

Ὁ Φαρμακοποιὸς Βυτίνης
Δ. Ν. ΘΕΟΦΙΛΟΠΟΥΛΟΣ.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Χεῖμαρρος νέων πραγμάτων κατέδρευσεν παραδόξως ἐν ὧρα θέρους, ἀπὸ τῆς παρελθούσης πρώτης Μαΐου, καθ' ἣν ἀφήκαμεν τοὺς ἀνθρώπους ῥοδοστεφεῖς, οἶνοβρεχεῖς καὶ ἀκρομέθυσους, ἀμυρμένους καὶ ἀγροδικίτους. Ὅποια καταφορὰ ἀλλεπαλλήλων συμβάντων! Ἐνταῦθα μὲν λύπη . . . καὶ τὴν λύπην κατεσίγασεν ἡ βαρύγδουπος τοῦ κόσμου τύρβη, ἐκεῖ δ' ἐορτὴ καὶ πανηγυρίς . . . καὶ ἡ ἐορτὴ ἐλησμονήθη, τῆς πανηγύρεως ὁ ἀλαλαγμὸς ἐσβέσθη ὑπὸ τῆς στεντορείου φωνῆς τῶν καθημερινῶν χρεῶν. Τοιαῦτα τὰ ἐγκόσμια! Περιστάσεις δίκην κυμάτων ἀλλήλας διαδεχόμεναι καὶ εἰς ἐν καὶ τὸ αὐτὸ τέλος τείνουσαι, γέροντες ὑπὸ νεογνῶν παραγκωνιζόμενοι, ἄνδρες ὑπὸ μαιρακίων ὑποσκελιζόμενοι, τάφος δὲ χαίνων πρὸ τῶν ποδῶν ἀπάντων.

Διὰ τοῦτο κρίνομεν ἀναγκαῖον νὰ ἐορτάζωμεν πάντες τὸ σάββατον τῶν ψυχῶν, νὰ ἐορτάζωμεν δὲ ἐν εὐλαθείᾳ καὶ μετανοίᾳ. Καλλίστη δὲ εἶναι ἡ συνήθεια τῆς ἐπιτοπίου εἰς τὸν τάφον τῶν οἰκείων μεταβάσεως ἢ συρροῇ τῶν ζώντων παρὰ τὰ μνημεῖα τῶν ἀποθανόντων ἐνισχύει τὴν πρὸς τὸν θεὸν πίστιν καὶ τὴν πρὸς τὸν θάνατον ἀδιαφορίαν, προσμίσγουςα τὴν καρδίαν τῶν ἐν τῇ γῇ πρὸς τὰς ψυχὰς τῶν τεθνεώτων. Διὰ τοῦτο ἐν Γαλλίᾳ τηρεῖται ἀπαρρησιώτως ἡ καθιερωμένη εἰς τοὺς τεθνεώτας ἐορτὴ, λαμπρὸν δὲ θέμα παρέχουσιν αἱ νεκροπόλεις μυριάδων ἀνθρώπων ἐνώπιον μυριάδων ἰτεῶν καὶ κυπαρίσσων γονυπετούντων.

Τίς παρρευσθεῖς εἰς τὸ μνημόσυον τῆς ἀγαθῆς καὶ ἐνκρέτου Πηνελόπης Ἀποστολοπούλου, θυγατρὸς τοῦ αἰοιδίμου Σκαρβέλη, τίς ἐκράτησεν ἐκ τοῦ, τίς καὶ ἄκων δὲν διεβράχῃ εἰς δάκρυα, ἀκούων τοὺς ὀλοφυρμούς μὲν τῆς μητρὸς καὶ τῆς ἀδελφῆς, τοῦ δὲ ἱερέως μνημονεύοντος ὀλοκλήρου σειρᾶς τέκνων καταλιπόντων τὰς μητρικὰς ἀγκάλας καὶ εἰς τοὺς οὐρανοὺς ἀποπτάντων;

Καὶ ὅμως τὸ μνημόσυον ἐτελείωσεν, αἱ ἄμαξαι, ὑπ' ἀελλοπέδων συρόμεναι ἵππων, ἀπήγαγον τοὺς πολυπληθεῖς φίλους τῆς ἀποθανούσης καὶ ἡ φωνὴ τοῦ κόσμου ἐπεκάλυψε τὰς οἰμωγὰς τῆς μητρὸς!

Τὴν ἐπιούσαν αὐτὴν ἐτελέσθησαν ἑορταί, καὶ μουσικαὶ ἐπαιάνισαν, καὶ γέμματα ἐδόθησαν, καὶ χοροὶ κατωρχήθησαν, ὥς, τὴν ἐπιούσαν τῶν ψυχῶν, ἐπῆλθον μεγάλα ἑορταὶ καὶ ἐβδομάς καταλύσεως καὶ πανηγύρεις. Φίλος δὲ τις, τὸ νεκροταφεῖον Πειραιῶς περιελθὼν, ἀπὸ μελάνης πλακῆς ἐξεκόλαψε τὰ ἐξῆς ἐπιτάφιον·

Ἐδῶ, ὦ ἄνθρωπε, ποῦ βλέπεις

Κοιμᾶται ἀναπαύεται ὁ Γιαννακὸς Τζελέπης

Ἐν μέσῳ τόπου χλοεροῦ,

Κ' ἡ σύζυγός του ἡ Φλωροῦ.

κτ.λ. κτ.λ. κτ.λ.

Πῶς δὲ νὰ μὴ μειδιάσῃ καὶ αὐτὰ τὰ συνισταλμένα καὶ πενθοῦντα χεῖλη;

Ἀλλὰ τὴν πολυοῖνον, πολύξενον, πολυπάρθενον καὶ πολυπάταγον πανήγυριν τοῦ Πεντελικοῦ, τὴν πολυπάτητον τῆς Ἀγίας Τριάδος, τὴν ἐν μιᾷ νυκτὶ καὶ μόνῃ στερηθεῖσαν λάμψεως πανήγυριν τῶν νέων Λιουσίων, διεδέχθη σοβαρώτερα τις εὐφροσύνη ἢ τῶν περὶ τὴν ἀρχαιολογίαν ἀσχολουμένων.

Εἰς βάθος τριῶν μέτρων καὶ ὑπὸ τὸν λεῖον γήλορον τῆς Ἀγίας Τριάδος, ἀνεκαλύφθησαν τάφοι ἀρχαῖοι φέροντες ἀνάγλυφα καὶ ἐπιγραφάς, εἰς δὲ καὶ ἔχνη χρωματισμοῦ καὶ ἕτερος λεῖψανα ἐπιγραφῆς, οὐχὶ πλέον γλυπτῆς, ἀλλὰ διὰ χρώματος γεγραμμένης. Καὶ τὰ μὲν ἰδίως ἀρχαιολογικὰ χαίροντες χαίρουσιν ἀφιέμεθα τοῖς ἡμετέροις ἀρχαιολόγοις. Περὶ μόνου δὲ τοῦ τελευταίου ἀνορυχθέντος ἀναγλύφου ἀναφέρομεν ἐνταῦθα, θεωροῦντες αὐτὸ ἔργον λαμπρὸν τέχνης, ἔστω καὶ μεταγενεστέρας. Νεανίας ἐριππος καταδρίπτει δλόγυμνόν τι καὶ ἀσπίδα μόνην φέρον μενίσκον καὶ περὶ τὸν βραχίονα τετυλιγμένον ἔχον μανδύαν. Καὶ τοῦτο μὲν, ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ γόνατος ἐντελῶς κεκλιμένου στηριζόμενον, τὸν δὲ δεξιὸν πόδα τεταμένον ἔχον, ἀντικρούει τὰς προσβολὰς τοῦ ἐχθροῦ· ὁ δ' ἵππευς διὰ θαυμασίου ἀγώνος ὑπερπηδᾷ καὶ καταπατεῖ τὸν ἀντίπαλον. Τὸ ἀνάγλυφον, ἀκέραιον εἰς τὰ καθ' ἕκαστα, εἶναι τεθραυσμένον εἰς δύο τεμάχια εὐκόλως συγκολλώ-

μενα, φέρει δὲ κάτωθι τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν μεγάλῳ γράμμασι γεγραμμένην·

ΔΕΞΙΛΕΩΣ ΛΥΣΑΝΙΟΣ ΘΟΡΙΚΙΟΣ
ΕΓΕΝΕΤΟ ΕΠΙ ΤΕΙΣΑΝΔΡΟ ΑΡΧΟΝΤΟΣ
ΑΠΕΘΑΝΕ ΕΠ' ΕΥΒΟΛΙΔΟ
ΕΓ ΚΟΡΙΝΘΩ ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ ΙΠΠΕΩΝ

Γίνονται δὲ αἱ ἀνασκευαὶ αὗται ὑπὸ ἰδιωτῶν, παρέχουσαι ἐλπίδας οὐκ ὀλίγων δικῶν καὶ μακρᾶς ἀργοπορίας. Ἡ Ἀγία Τριάς κεῖται ἐν τῷ Κεραμεικῷ· ἐκεῖ δὲ, φαίνεται, ἔστησεν ὁ Σύλλας τὰς μηχανὰς πολιορκῶν τὴν πόλιν καὶ πρὸς τοῦτο ἐπέχωσε τοσοῦτον χρόμα.

Ἡ δὲ ἐκπολιορκηθεῖσα πόλις, τὸ τοσάκις ἐρημωθὲν καὶ ἀνάστατον γενόμενον ἄστυ, περιεβλήθη καὶ πάλιν ἐνδυμα χαρᾶς καὶ ἐπὶ τρία ὀλόκληρα ἡμερονόκτια ἐώρτασε τὴν ἀπὸ τοσούτων, ἀλλ' εὐτυχῶς ὀλιγοχρονίων, δεινῶν ἐλευθέρωσίν του καὶ τὴν ἀποδοχὴν τοῦ στέμματος ὑπὸ τοῦ βασιλέως Γεωργίου. Πρὸς τί ν' ἀναφέρωμεν δοξολογίας, παρελάσεις στρατιωτικὰς, μουσικοὺς παιᾶνας, φωταψίας, οἰκίας σημαριοστολιστούς, χαρὰν ἐπιλάμπουσιν καὶ διαφόρως μορφάζουσιν ἀπάντων τὰ πρόσωπα; Μόνοι οἱ ἰδόντες τοὺς πρὸ τινος ἀλλεπαλλήλους ἐν Ἑλλάδι νεωτερισμοὺς καὶ τὸ πολυστάσιστον τῆς πρωτευούσης ἡδυνήθησαν νὰ καταμετρήσωσι τὴν ἡμετρον ἀγαλλίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Σύλλογος δ' ἀξιωματικῶν, τῶν ἀξιωματικῶν τῆς Ἐθνοφυλακῆς, καταδειπνήσας καὶ ἀκρατισθεῖς καὶ κυλικηγορήσας ἐν εὐθυμίᾳ καὶ ἐορτάσιμον ἀνάψας πῦρ, ἐπέστειψε μουσικευόμενος τὴν ἐθνικὴν περιχάρειαν.

Μιᾷ δ' ἡμέρᾳ ὕστερον, ἐκ τῆς ἡδείας ἀκοῆς τῆς ἐνώσεως τῆς Ἑπτανήσου διαχυθέντες οἱ τοῦ τετάρτου τάγματος τῆς Ἐθνοφυλακῆς, ἔστησαν δι' ἐράνου παρὰ τὸ Θησεῖον καλὸν τρόπαιον, ὑπὸ σημαίων περιστεφῆς καὶ δαφνοστόλιστον καὶ διαφόρους φέρον ἐπιγραφάς· περιέζωσαν δὲ καὶ τὸν ναὸν διὰ πυρίνου ζώνης, καὶ, ἐμπήξαντες πυρτοὺς, ἔτερψαν τὸ πολὺ πλῆθος διὰ καλῆς μουσικῆς, διελύθησαν δὲ βαθεῖας ἤδη τῆς νυκτός.

Αὐτὴν ἐκείνην τὴν νύκτα συμπεριεχόρευον οἱ φιλορχησταὶ ἐν τῇ ἐν Πειραιεὶ ἐλλυμενιζούσῃ ἰταλικῇ ναυαρχίδι καὶ κατὰ θάλασσαν πρὸς αὐλοὺς ἐσκήπτων εὐρύθμως ὑφ' ἡδονῆς, τὸ τοῦ Εὐριπίδου ὑπερβάντες

γὰ πᾶσα χορεύσει.

Προσεκάλει δὲ εἰς τὸν χορὸν ὁ ναύαρχος Οὐάκκας ἐκ Νεαπόλεως ἔλκων τὸ γένος καὶ πρῶτος, ἂν μὴ ἀπατώμεθα, πρὸς τοὺς ὑπὲρ τῆς Ἰταλίας ἀγωνιζομένους προσαγαγὼν τὸ ναυτικὸν τοῦ πεπτωκότος βασιλέως τῶν δύο Σικελιῶν.

Ἀναβῶμεν νῦν πάλιν εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅθεν μετ' ὁ-

λίγον ἐπ' ἀτμαμάξης θὰ καταβαίνομεν εἰς Πειραιᾶ, καὶ ἀναδράμωμεν εἰς παρελθούσας ἡμέρας· οὔτε δάφνη, οὔτε ἐλαία, οὔτε σέλινον, οὔτε λεύκη ἔστειψεν ἐφέτος ποιητικόν τι μέτωπον τῆς Ἑλλάδος καὶ ὁ λόγος ἀπλούστατος· ἡ πολιτικὴ παρεισέδω καὶ εἰς τὴν ποίησιν· καὶ ἐδηλητηριάσθη ἡ ποίησις· καὶ, ἀντὶ δάφνης καὶ χιλιοδράχμου βραβεῖου, ἀντιδότου χρῆζει τῆς αὐστηρότητος. Τοῦτο δ' ἐγένετο, ὡς βλέπουσιν οἱ ἀναγνώσται ἐν τῇ ἐκθέσει τοῦ εἰσηγητοῦ. Δὲν λέγομεν τὸ αὐτὸ καὶ περὶ τοῦ φιλολογικοῦ ἀγῶνος· οἱ ἀληθεῖς φιλόλογοι, ὡς καὶ οἱ ἀληθεῖς ποιηταί, ἀδιχοροδοῦσι πρὸς τὰς ἐγκοσμίους ἀηδίας· εὐτυχῶς δ' εὐρέθησάν τινες μὴ παραμελήσαντες τὰ γράμματα ὑπὲρ τῆς πολιτικῆς, δι' ἃ καὶ ἐβραβεύθησαν.

Ἡ ἐσωτερικὴ διασκευὴ τῆς παρὰ τὴν Μητρόπολιν

τῆρος (ὃν κακῶς ὀνομάζει Καθολικὸν τῶν Ἀθηνῶν) ὡς τὰ τοῦ Βιλλαρδουίνου φέροντα οἰκόσημα· καὶ τοῦτο ἰδίως θέλομεν νὰ ἀποδείξωμεν ὅτι ὁ παρὰ τῇ νῦν μητροπόλει ναῖσκος λέγεται τῷ ὄντι *Καθολικὸν* καὶ τιμᾶται ἐπ' ὀνόματι τῆς *Παραγίας Γοργοπίκου*, καθ' ὅσον μάλιστα καὶ ὁ πρὸ ἐλίου περὶ Ἀθηνῶν γράψας Κύριος Ἑρνέστος Βρετὼν, τὴν αὐτὴν ἐπιφέρει περὶ τοῦ ἐκκλησιδίου γνώμην, λέγων ὅτι δὲν ὀνομάζεται Καθολικόν.

Ὁ Κ. Βρετὼν τίθησι τὸ Γυμνάσιον τοῦ Ἀδριανοῦ παρὰ τὴν «περίεργον ἐκκλησίαν *Παραγίαν Γοργοπίκου*, ἥς πλησίον περτρυταί, λέγει, κατ' αὐτὰς ἡ νέα μητρόπολις τῶν Ἀθηνῶν καθιερωθεῖσα εἰς τὸν Σωτήρα.» Ἐν σημειώσει δὲ προστίθησιν· «Ἡ ἐκκλησία αὕτη περιγράφεται ἡμαρτημένως ἐν τοῖς *Ἀρχαίοις*

Μαγειρεῖον ἐν στρατοπέδῳ.

Παραγίας Γοργοπίκου ἐτελείωσεν· ἐγένετο δὲ μετὰ πολλῆς φιλοκαλίας. Τὸ *Τέμπλον* ἐστήθη ἐξ ἐπιδόρου ξύλου, ὡς τὸ τῆς Ἀγίας Εἰρήνης, εἰκόνες δὲ καὶ ἐτέθησαν. Παραλείπομεν τὰ τοῦ ἐσωτερικοῦ σχεδίου· ἐν μίᾳ λέξει τὸ ἐκκλησιδίου τοῦτο ἐσωτερικῶς τε καὶ ἐξωτερικῶς εἶναι μικρὸν ἀριστούργημα τῆς Βυζαντινῆς τέχνης. Ἀλλ' ἐξεδόθη ἐσχάτως σοφωτάτῃ ἐπιστολῇ περὶ *Φραγκίσκου τοῦ Κόκκου*, ἧτις ἀναφέρει, ἐν παρόδῳ καὶ παραδείγματος χάριν, ὅτι ὁ τὰ πάντα θέλων νὰ ἐκφραγίσῃ *Buchon* ἠπατήθη καὶ περὶ τοῦ Καθολικοῦ λέγων, ὅτι εἶναι κτίσμα τῆς φραγκικῆς δυναστείας· καὶ τοῦτο μὲν κατ' οὐδὲν προσπαθοῦμεν ν' ἀναιρέσωμεν· ἀλλ' ἰδοὺ τί λέγει ὁ συγγραφεὺς τῆς ἐπιστολῆς Κύριος Σοφ. Οἰκονόμος· «οἶον τὸν παρὰ τῇ νῦν μητροπόλει ναῖσκον τοῦ Σω-

καὶ νέοις *Μνημείοις* τοῖς τυπωθεῖσι ὑπὸ τὴν ἐφορείαν τοῦ Κ. J. Gailhabaud, ὀνομαζομένη *Καθολικόν*, μητρόπολις τῶν Ἀθηνῶν. Τὸ Καθολικόν, καίμενον κατὰ τὴν ὁδὸν Αἰόλου, κατηδαφίσθη πρὸ πολλοῦ καὶ ἀντικατεστάθη ὑπὸ τῆς πλατείας τῆς καλουμένης *Πλατεῖα Παρτελεήμονος*.» (Ἰδε Ἑρνέστου Βρετὼν *Athènes*, σελ. 242 σήμ. 4.)

Διότι καὶ ἐν τῷ ἄτλαντι τοῦ *Buchon* *Καθολικόν* λέγεται ἡ ἐξωγραφημένη ἐκκλησία, αὕτη ἡ παρὰ τὴν μητρόπολιν καὶ σήμερον σωζομένη, καὶ ἐκ τῆς συμπαραβολῆς τοῦ Σπὸν καὶ τοῦ *Εκθερίου Σκροφάνδος* καταφαίνεται ὅτι ἡ *Παραγία Γοργοπίκου* καὶ τὸ *Καθολικόν* μία καὶ ἡ αὐτὴ εἰσὶν ἐκκλησία.

Ἄλλως τε ὁ τε Σπὸν καὶ ὁ Χάνδλερ καὶ ὁ Σκρόφας λέγουσι τὸ Καθολικὸν μητρόπολιν τῶν Ἀ-

θηνῶν· ὁ δὲ τελευταῖος ἀναφέρει καὶ τὰ ζωδιακὰ σημεῖα· τὸ δὲ παρὰ τὴν νέαν μητρόπολιν ἐκκλησιδίων ὑπῆρξεν ἄλλοτε ἀναντιρρήτως ἡ μητρόπολις τῶν Ἀθηνῶν, ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Couchaud μαρτυρεῖ καὶ ἡ ἐν τῇ βίβλῳ αὐτοῦ εἰκονογραφία καταδεικνύει.

Ἐν τούτοις ἐξετράπημεν καὶ πάλιν εἰς ἀρχαιολογικά· πολλοὶ δὲ τῶν ἀναγνώστων προτιμῶσι βεβαίως νὰ ἀκούωσι περὶ πραγμάτων νεωτέρων. Ἀλλὰ περὶ τίνος πλέον νὰ ὁμιλήσωμεν;—Περὶ ἀερίου;—Γνωρίζετε καλλώτερον ἐμοῦ ὅτι πρότινος εἰσῆχθη εἰς διάφορα καταστήματα τῶν Ἀθηνῶν, οἷον ζαχαροπωλεῖα, κουρεῖα, καφφενεῖα καὶ μαγειρεῖα. — Περὶ τῆς ἐπιθεωρήσεως τῆς ἐθνοφυλακῆς; — Οὐδὲν καινόν. Μεταξὺ λόγων μόνον θὰ τολμήσω νὰ ἀναγγεῖλω ὑμῖν νέαν ἐφεύρεσιν στρατιωτικοῦ μαγειρείου ἐκτεθεῖσαν τὸ πρῶτον ἐν ἐπιθεωρήσει.

Πρό τινων μηνῶν ἐγένετο ἐν Οὐμβλεδῶνι τῆς Ἀγγλίας ἐπιθεωρήσις στρατιωτικὴ, ὑπὸ τοῦ δουκὸς τῆς Κανταβριγίας. Καὶ οἱ μὲν στρατιῶται εἰς 12,000 συμποσούμενοι, ἐξετέλεσαν ἀσκήσεις καὶ ἐλιγμούς θαυμασίους. Ἐν δὲ τῇ ἐπιθεωρήσει παρετηρήθησαν στρατιωτικά τινα μαγειρεῖα ἐκ τοῦ προχείρου ἐστημένα καὶ χρησιμεύοντα πρὸς διαπέρασιν ποταμῶν κλ.

Τὰ μαγειρεῖα ταῦτα συγκροτοῦνται ἐκ μακρᾶς σειρᾶς σωλήνων, εὐκόλως πρὸς ἀλλήλους συνδεομένων. Ἐπὶ τῶν σωλήνων τούτων τοποθετοῦσι σανίδας, οὕτω δὲ τὸ ἱκρίωμα ἐπιπλέει καὶ δύναται νὰ βαστάσῃ ἀνθρώπους τινάς.

Θέλετε νὰ ἀντιγράψω ἐπιστολὴν κυκλοφοροῦσαν πρό τινος ἐν Ἀθήναις ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα καὶ ἀπὸ στόματος ἀνδρικοῦ εἰς ἀνδρικά ὦτα ἀφιπταμένην;... Ἀδύνατον... Οὐδὲν λοιπὸν ἄλλο ἢ ν' ἀναγγεῖλω εἰς μὲν τὰς μουσουργοὺς ἡμῶν νεάνιδας τὸν θάνατον τοῦ μεγίστου τοῦ κλειδοκυμβάλου διδασκάλου Αἰμυλίου Prudent... εἰς δὲ τοὺς ἀρχαίους μαθητάς τῆς Ἰονίου Ἀκαδημίας ὅτι γίνεται ἐνταῦθα συνεισφορά ὑπὲρ τῆς ἀνεγέρσεως μνημείου εἰς τὸν μέγαν φιλέλληνα Γυίλφορδ' ἧς ὁ ἐλάχιστος ὅρος εἶναι δρχχμαὶ εἴκοσι πρὸς ταῖς ἑκατόν....

Σ.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ.

ΙΟΥΝΙΟΥ 1, 1863.

—ooo—

Τρία ἀλλεπάλληλα τηλεγραφήματα ἐκόμισαν ἡμῖν τρεῖς ἀλλεπαλλήλους καὶ ὀριστικὰς τέλους εἰδήσεις. Τὸ μὲν πρῶτον ὅτι τὸ στέμμα ἐγένετο ἐπισήμως δεκτὸν ἐν Δανίᾳ, τὸ δεύτερον ὅτι τὸ περὶ τῆς Ἑπτανήσου πρωτόκολλον ὑπεγράφη τὴν 24/5 Ιου-

νίου καὶ τὸ τρίτον ὅτι ἐτελέσθη ἐπίσημος καὶ λαμπρὰ τελετὴ ἐν Κοπεγχάγῃ διὰ τὴν παραδοχὴν τοῦ στέμματος.

* *

Τὸ αὐτὸ σάββατον, καθ' ὃ ἐτελεῖτο ἡ ἑορτὴ ἐν Κοπεγχάγῃ, ἐδοξολόγει καὶ ἡ Ἑλλὰς τὸν Θεὸν ὅτι τῇ ἔστειλε τέλος πάντων βασιλέα καὶ μετὰ τὴν δοξολογίαν ἐγένετο παρέλασις τῆς Ἐθνοφυλακῆς καὶ τοῦ στρατοῦ, προσφωνήσεις καὶ ἀντιφωνήσεις τοῦ γενικοῦ διοικητοῦ τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ προέδρου τῆς Συνελεύσεως.

* *

Ἡ «Κλειὼ» περιέχει τὴν ἀνακοίνωσιν τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ἐξωτερικῶν τῆς Δανίας πρὸς τοὺς ἐν Κοπεγχάγῃ πρέσβεις ἡμῶν ἔχουσάν ὡς ἑξῆς·

« Εἰλικρινῶς ὑπὸ χαρᾶς πεπληρωμένος, δύναμαι νὰ σᾶς ἀναγγεῖλω προκαταρκτικῶς, κύριοι, ὅτι ἡ Α. Μ. ὁ σεβαστὸς ἡγεμὼν μου, σενενοθηθεὶς μετὰ τῆς Α. Β. Υ. τοῦ πρίγκηπος Χριστιανοῦ τῆς Δανίας, ἀπεφάσισε νὰ δεχθῇ, ἐπ' ὀνόματι τῆς Α. Β. Υ. τοῦ πρίγκηπος Γουλιέλμου Γεωργίου, τὸ στέμμα, εἰς ὃ ἐκάλεσαν αὐτὸν αἱ εὐχαὶ καὶ αἱ ψῆφοι τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ.

» Πεισμένη δὲ ἀκλονήτως ὅτι ἡ ἔνωσις τῆς Ἑπτανήσου εἶναι πρᾶξις μεγίστης σημασίας διὰ τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν εὐημερίαν τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ, ἡ Α. Μ. ἔκρινεν ὅτι ὤφειλε νὰ θέσῃ τὴν παρχώρησιν τῶν Ἰονίων νήσων ὡς ὅρον ἀπαραίτητον τῆς ἀποδοχῆς τοῦ στέμματος. Αἱ τρεῖς προστατίδες δυνάμεις, συνηγμέναι ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἐν Λονδίνῳ, ἀνεγνώρισαν τὴν ἀξίαν τῶν σκέψεων τούτων, καὶ ἡ Μ. Βρετανία ἐδείχθη εὐδιάθετος νὰ παραιτηθῇ χάριν τῆς Ἑλλάδος τῆς προστασίας, ἣν ἤσκησεν ἐπὶ τῶν νήσων μέχρι τοῦδε, ὑποβάλλουσα τὴν παρχώρησιν εἰς ὅρους, οἵτινες ἐλπίζομεν ὅτι δὲν θέλουσι βραδύνει νὰ πραγματοποιῶσιν.

» Ἐπομένως ὁ ἐν Λονδίνῳ πρέσβυς τῆς Α. Μ. παρεγγέλθη νὰ κηρύξῃ εἰς τὴν Σύνοδον, ὅτι ὁ βασιλεὺς δέχεται ἐν ὀνόματι τῆς Α. Β. Υ. τὸ στέμμα, ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ ὅτι ἡ ἔνωσις τῆς Ἑπτανήσου πράγματι τελεσθήσεται ἐν μέλλοντι λίαν προσεχῆ, καὶ ὅτι πρέπει νὰ προηγηθῇ αὕτη τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ πρίγκηπος εἰς τὴν Ἑλλάδα.

» Ἐσπευσεν ν' ἀνακοινώσω ὑμῖν ἀπὸ τοῦδε τὴν ἀπόφασιν ταύτην καὶ προσθέτω ὅτι θέλετε λάβει περαιτέρω θετικὴν εἰδοποίησιν, ὀρίσουσιν τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν θέλετε γίνεαι δεκτοὶ πρὸς τὴν πανηγυρικὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ σκοποῦ τῆς ἀποστολῆς σας παρὰ τῇ Α. Μ. καὶ λάβει τὴν αὐθεντικὴν ἀπάντησιν τοῦ βασιλέως ».

Προσέθηκε δ' ἔπειτα διὰ ζώσης κατὰ τὴν «Κλειὼ» ὅτι κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἢ μᾶλλον βεβαίως, θὰ